

derfor svare, at, medens jeg for Diebliffet hverken vil forpligte mig til at gjøre det ene eller det andet Skridt, skal jeg, naar Interessenterne enten først ville henvende sig til Skiftekommissionen med rimelige Forslag om at fremskynde Boets Behandling og dets Udløsering, eller strax direkte ville henvende sig til mig, paa deres Begne lade Kommissionen udtale sig om Foreningens Stilling, ikke blot ligeoverfor Interessenterne, men ogsaa ligeoverfor Kreditorerne, og navnlig om det Spørgsmaal, hvad der kan gjøres for at fremskynde Boets endelige Slutning. Jeg skal da sørge for, at denne Udtalelse kommer til offentlig Kundskab, ligesom jeg derefter selv forbeholder mig at tage Beslutning om yderligere at forhandle med min Kollega Justitsministeren om, hvilke Skridt der fra Regjeringens Side maatte kunne gjøres for at føre dette Spørgsmaal til en heldig Løsning. Videre kan jeg i dette Diebliff ikke gaa.

J. M. Mørk: Jeg skylder at gjøre en Berigtigelse med Hensyn til Formen af min Forespørgsels aller sidste Ord, da jeg sagde, at jeg stillede denne Forespørgsel, hvad jeg senere kom til at tænke paa. Det er jo ikke mig alene, som denne Gang stiller denne Forespørgsel, men jeg har et Par ærede Medstillerere, som have sluttet sig til mig, netop for, at der deri kunde ligge et Vidnesbyrd om, at Sagen ikke var min eller min Kredses alene, men at den ogsaa deltes af Repræsentanterne for flere Byer, og at den altsaa kom som en Udtalelse fra disse. Dette fremhæver jeg, fordi jeg derved tror dog at have kunnet føre noget Devis for, at Duffet er et virkelig almindeligt, og naar man altsaa ikke kan tvivle derpaa, da maatte denne Overbevisning være ligesaa god som alle Deputationer. Jeg er ikke selv Interessent i Foreningen og har aldrig været det, og Følgen deraf har ogsaa været, at jeg har anset en direkte Eræden i Forbindelse med Interessenterne saaledes, at jeg f. Ex. var den, der søgte at opfordre dem til at gjøre et saadant Skridt, for at ligge noget fjernere fra mig. Men jeg kan alligevel ikke Andet end udtale min Paastjonnelse af, at den høitagtede Indenrigsminister, naagtet han rigtig-

nok først erklærede, at det var den uheldigste Adresse, jeg kunde vælge, at gaa til ham, har erklæret sig villig til at modtage en Henvendelse fra selve Interessenterne, som, naar dette bliver publiceret, ganske sikkert ikke vil udeblive. I Dvirigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg dog alligevel har havt en endnu uheldigere Adresse een Gang, idet jeg en Gang har henvendt mig til Justitsministeren, og der har faaet en bestemt Erklæring om, at der var Adressen heller ikke rigtig. Vi have i denne Sag den Synderlighed, at begge Dele af den høitærede Regjering, som dog maa anses for nogenlunde at have Sagen under sig, anser dette for at være den uheldigste Side af den. Jeg maa dog antage, at hvis jeg kom til andre Ministre, saa vilde de erklære det endnu uheldigere. Jeg har ikke Meget at svare paa den høitærede Ministers Behandling af selve Sakta i hans Foredrag, uden dette, at den høitærede Minister dog vist ved at gaa dybere ind i Regnskabsberetningen vil komme til en forandret Anskuelse, og jeg skal alene her nævne, at han ganske overser nogle meget væsentlige Poster, naar han erklærer, at 835,000 Rd. i Foreningen ikke ere statutmæssig sikrede, thi han vil jo dog ikke negte, at f. Ex. de ca. 120,000 Rd., der ligge kontant i Privatbanken, maa antages for at være en lige saa statutmæssig Sikkerhed, som vel Pantobligationer kunne være. Der er i Privatbanken 108,000 Rd. paa Indskud, og der er i Privatbanken endnu nogle andre Beløb disponible, ligesom nogle Poster haves til Gode hos Kommissionærer osv., og disse cirka 120,000 Rd., der ere fuldt kontante, maa dog siges at validere lige saa meget som statutmæssig Sikkerhed, som noget som helst andet Aktiv, og disse ca. 120,000 Rd. ere ikke dragne fra i den høitagtede Ministers 835,000 Rd. Jeg skal altsaa for mit Ved-

Rettelser.

- Sp. 7384, Fin. 11—12 f. o. Ordene: „som baade Bevillingsmagten“ udgaa.
— 7448, Fin. 20 f. o.: „foregaaende“, læs: „midlertidige“.